

esse, fordi det er et Spørgsmaal, som tager Sigte paa at øve Retfærdighed. Der gives mange Tilfælde, hvor vi Socialdemokrater mener, det er inhumant og uforsvarligt, at man, naar Mennesker er kørt fast og derfor i en snæver Vending har maattet ty til det offentlige, bruger Fattiglovens Bestemmelser overfor dem med den Virkning, at den Hjælp, de modtager, hviler paa dem som en Gæld gennem 5, 3 eller 1 Aar, alt efter som Kommunalbestyrelserne faar i Sinde at eftergive dem den. Lovforslaget er for os Udtryk for et Ønske om at komme mange af disse Mennesker til Hjælp, som nu er inde under Fattigvæsenet.

Der kunde være Anledning til at undersøge, hvor stor Rækkevidde et saadant Forslag kan faa; thi det er jo saadan — det skal ikke skjules —, at der er mange Mennesker her i vort Land, som er kommet ind under Fattigvæsenet. Efter den sidste Statistik er der op imod 70 000 Hovedpersoner og et lignende Antal Bipersoner. Det er interessant at undersøge, hvordan disse Bipersoner fordeler sig. Det viser sig da, at der er over et halvt Hundrede Tusinde Børn og unge Mennesker under 18 Aar, som, om end paa indirekte Maade, har faaet Fattigvæsenets Stempel paa sig. Om ikke af anden Grund saa af Hensyn til disse uskyldige — de er i hvert Fald uskyldige, hvordan saa Forholdet ligger for Forældrenes Vedkommende — synes jeg, i dette Aarhundrede, som vi kalder for Børnenes, det var rimeligt at vedtage det af os her fremsatte Lovforslag.

Det er en almindelig Tankegang ude omkring, at naar Folk, der er kommet i Nød og Trang, kommer under offentlig Fattigforsørgelse, kan det tidt være deres egen Skyld. Af den Statistik, jeg før nævnte, fremgaar det, at 70—80 pCt. af dem, der er kommet under offentlig Fattigforsørgelse, er kommet det paa Grund af Sygdom, Alderdom eller Arbejdsløshed. Ihvorvel Arbejderne i de seneste Aar er blevet vænnet til at halvsulte med Anstand, kan Nøjsomheden og Beskedenheden ikke strække til helt igennem; adskillige har maattet søge Fattigvæsenet paa Grund af Arbejdsløshed, fordi nogle af vore sociale Love er blevet forringet. Jeg nævner det, fordi det sikkert vil blive sagt — i hvert Fald er det sagt ved tidligere Lejligheder —, at der findes saa gode Hjælpemidler, at Folk kan holde sig klare af Fattigvæsenet. De virkelige Forhold viser, at dette ikke er rigtigt. Det er interessant at se, at den førnævnte Statistik oplyser, at kun lidt over 20 pCt. af

de Mænd, som er under Fattigforsørgelse, er opført som værende det paa Grund af Dovenskab og Drikkeri. Efter det Kendskab, jeg har til Forholdene ude omkring og til, hvordan Mennesker bedømmer hinanden, drister jeg mig til at mene, at naar et Sogneraad skal give Oplysninger til et saadant statistisk Materiale og i den Anledning skal skønne over, af hvilke Grunde Folk er kommet under Fattigvæsenet, er man haardhændet i sin Dom. Jeg føler mig derfor overbevist om, at det Procenttal, der nævnes i disse statistiske Tabeller, i hvert Fald ikke er for lavt.

Jeg ved, at det kan blive sagt: I vil dog vel ikke have, at disse sidstnævnte Mennesker skal sættes i Klasse med de andre, thi det er dog selvforskyldt, at de er kommet under Fattigvæsenet. Dette Moment er fremført i den Agitation, der er foretaget imod dette Lovforslag siden dets Fremkomst. Jeg gør derfor udtrykkelig opmærksom paa, at Talen her kun er om en *Bemyndigelse* for Kommunalbestyrelserne til at eftergive Fattighjælp.

Jeg vil gerne omtale en enkelt Del af de fattigforsørgede Mennesker, nemlig Folk, der er fyldt 60 Aar og derover. Af saadanne er der adskillige under Fattigvæsenet. Den Statistik, vi har at øse af paa dette Omraade, er gammel, men der er nok Landet over nogle Tusinder, der er stillet saaledes, og som, hvis ikke et eller andet Tilfælde i deres Liv havde ført dem ind under Fattigvæsenet, i Dag vilde kunne faa Aldersrente. Det er i denne Sal blevet nævnt, at der i Vejle var 42 fattigforsørgede Mennesker over 60 Aar. Jeg har undersøgt Forholdene i den By, hvor jeg er Medlem af Byraadet, og vi har der et Par og tyve gamle Mennesker, som vilde kunne komme ind under Aldersrenteloven, hvis dette Forslag blev vedtaget. Dertil kommer saadanne, som en Gang i Løbet af de sidste tre Aar har modtaget Fattighjælp, men ikke i Dag modtager en saadan; disse opfylder ikke den Karensbestemmelse, som Aldersrenteloven indeholder, og ogsaa dem vil man hjælpe, hvis dette Forslag bliver vedtaget.

Man bør hjælpe disse gamle Mennesker, det er særlig dem, der har min Kærlighed og min Interesse, det lægger jeg ikke Skjul paa. De, som arbejder i de kommunale Raad ude omkring, erfarer, hvilken Skuffelse det er for disse gamle Mennesker, naar de hører, at de ikke kan faa Støtte under anden Form end almindelig Fattighjælp. Jeg kender adskillige saadanne gamle Kvinder og Mænd, som var saa